

«APROPO»

— Ce-o mai fi cu invenția aia a noastră, care zace la minister?

URZICĂ

621936

ANUL XXII
15 IANUARIE
1970 • 16 PAG.
1,50 LEI

1

● **Microbiști:** în acest număr o lovitură în careu — careul umoristic de cuvinte încrucișate.

● **Știți de ce nu mai apare «Sfîntul»?** L-a făcut K.O. «Gogulici», eroul serialului nostru.

● **O caricatură cu autoservire?** Da! Rubrica «Desenați cu noi!»

ÎNSEMĂNĂRILE UNUI INDISCRET

- E mai mic păcatul celui ce înaripează o vulgaritate, decît al celui ce-o subliniază.
- Vulgaritatea e primul inamic al artei.
- Un adevărat om de teatru nu-și face un punct de onoare în a violenta gustul spectatorilor.
- Teatrul nu e steril apostolat, nici o plicticoasă catedră. E o luptă permanentă în mijlocul realităților.
- Abstracțiunea n-are ce căuta în teatru. Bineînțeles, nici platitudinea.
- Cel ce vrea să ridice nivelul artistic al spectatorului nu trebuie să înceapă prin a-l lua la goană. Un anumit tact, o anumită diplomatie sînt mult mai fecunde ca atitudinile eroice și defecțiunile triumfale.
- Sînt mulți care încep prea tîrziu și sfîrșesc prea devreme.
- Limba literară a unui text teatral trebuie să fie cea dintîi preocupare a unui director de teatru.
- La galerie, sus, nu mai sînt comode fotolii catifelate, în care te simți așa de priceput și de blazat. La galerie n-ai vreme să te pricepi, căci trebuie să cauți un chip de a sta și de a vedea ce se petrece în prăpastia fermecătoare a scenei.
- O, ce minuni de echilibrice se fac la galerie! Am văzut tineri stînd într-o mină și într-un picior, alții cu torsul răsucit, ca al oamenilor șerpi, alții cu o jumătate de cap sub brațul altora, chinuindu-se ca cei dintîi martiri ai creștinătății, numai ca să poată avea un ochi și o ureche în față. Și oamenii aceștia care îndură muncile și căldura iadului, sînt cei mai buni, cei mai calzi, cei mai entuziaști judecători.

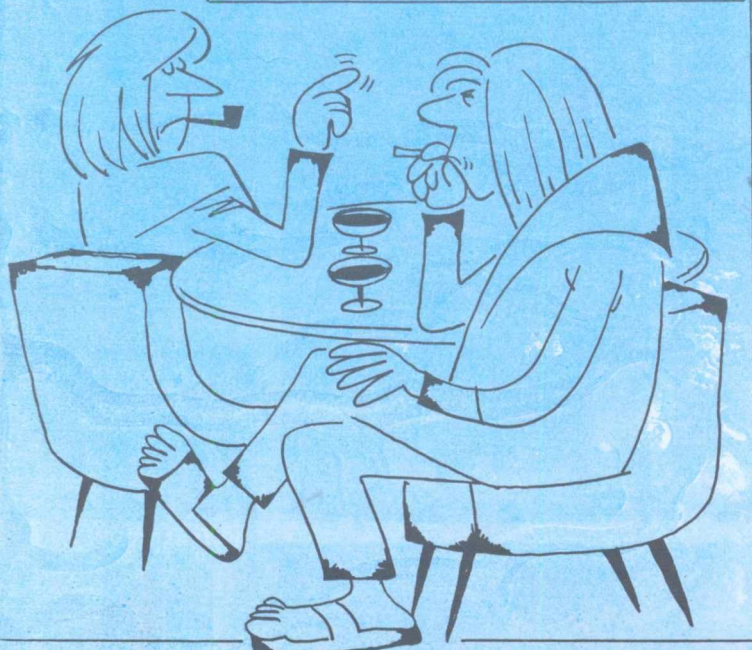

Fred Ghenădescu

— Contractele trebuie respectate!
— Sigur! Uite, la noi nu se atinge nimeni de ele!

V. Timoc

Bar de zi

— Toldeaua i-am detestat pe cei care își pierd nopțile...

DIN TÎLCUL LEGENDELOR

Galateea

de Mircea Pavelescu

Se zice că-ntr-o bună dimineață
Statuia Galateei a prins viață.
Acest străvechi miracol mitologic
E strict absurd, adică e nelogic
În orice caz nu este o soluție
Pentru statuia pusă în discuție
Ce, ca oricare operă de artă
Era croită pentru altă soartă.
Nu să devină-o fată oarecare
Ce-i drept, frumoasă la înfățișare
Dar care trebuia să-și cam ascundă
Sinul perfect și coapsa ei rotundă
Sub o imbrăcămintă mai decentă
Spre-a nu jigni morala permanentă.
Nu mai vorbim că forma statuară
I-a fost o calitate temporară
Căci bătrînețea, după cite știu,
Minează sistematic tot ce-i viu.

Să mai sculpteze parte feminină,
Naiade pure, nimfe și-alte fete
(Nevrind minunea să se mai repete)
Dar dacă totuși se va repeta
I-a sugerat că poate încerca
Din marmoră imediat să facă
Trei capre albe, un purcel și-o vacă
Ceva mai mari, firește, ca să fie
Binevenite în gospodărie.
Văzînd atît meschin mercantilism
Pigmalion căzu-n alcoolism
Și medită, dînd dușcă după dușcă,
Așa-i cînd iei femeia goală pușcă.

Dar hai să ne gîndim la Pigmalion
Care sculptase pentru Parthenon
O nimfă albă, tîndră și castă
Și s-a trezit în casă c-o nevastă.
Desigur c-a iubit-o înfocat,
Dar sentimentul cit o fi durat
În forma lui primară? Nu se știe,
Se zice chiar că splendidă-i soție
L-ar fi somat energie să se-abțină

Ura, vine controlul!

de I. Avian

Se fac în prezent experimentări, cu bune rezultate, pentru punerea la punct a unui sistem electronic de gestiune fără gestionar. Vă dați seama, iubiți cititori, ce minunat ar fi! Gestionarii ar fi scutiți de controale și alte dureri de cap, revizorii

contabili n-ar mai apărea pe ușa depozitelor sau a magazinelor, necruțători, cu servietele subsuoară, ca apoi să iasă de acolo cu servietele burdușite, cu procese verbale sau cu diverse...

Într-adevăr, gestiunea controlată electronic ar deschide o nouă eră roz-contabilă, pe bătrînul nostru pămînt zguduit de uragane, de cutremure și de lipsuri în gestiune.

Închipuți-vă, iubiți cititori, un mic aparat, prevăzut cu 250 de tranzistori, cu 552 circuite interioare și exterioare și numai cu două butoane, conectate, să zicem, la gestiunea unui magazin de mărunțișuri. Apăsăm pe butonul 1, sertarul se deschide automat și un creier electronic, nealterat de carboxin sau de glutacid, semnalizează în secunda următoare că din gestiune lipsesc, de pildă, 615 lei și 08 bani. Cu alte cuvinte contravaloarea a zece perechi de ciorapi, două fulare și opt pulovere. S.O.S.-ul odată recepționat, se declanșează cel de-al doilea buton, fluxul magnetic pornind la depistarea pagubei.

Responsabilii cu pricina sînt conectați la circuitul exterior al aparatului, fluidul intră în acțiune și o ploaie măruntă de bunuri textile ciupite, se revărsă în sertarele deschise, pînă la acoperirea pagubei...

O singură dificultate periclitează punerea în funcțiune a acestei colosale invenții: dispariția aparatului din gestiune. N-a rămas decît gestionarul, căruia însă nu i se poate

imputa absolut nimic, întrucît a ieșit perfect la reviziile contabile...

Așadar, iubiți cititori, e scris ca gestionarii să mai aibă dureri de cap, le este dat contabililor să mai verifice zile și nopți, ne este hărăzit nouă, urmoriștilor, să ne mai o-

cupăm de asemenea treburi.

Pînă la regăsirea aparatului minune, Mătase Ana, gestionara magazinului mixt din Botești-Neamț și-a însușit neelectronice o sumă frumușică. Circuitul interior, alcătuit din cele două miini, a sfeterisit din cîmpul magnetic al magazinului 13 mii de lei.

Credea c-o să-i meargă! Și i-a mers! A picat în inspecție revizorul-contabil Ștefan Onofrei, care a învățat-o cum să fie cinstită. Simplu. Prin falsificarea situațiilor. Ca să vezi ce simplu e să fii cinstit!

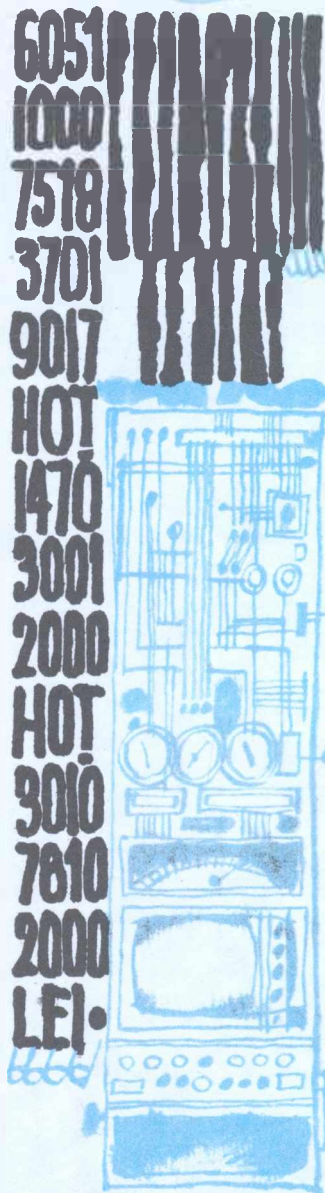
Nu-ți trebuie decît un creion, o radieră și un Onofrei.

Cu radiera ștergi situația existentă, cu creionul rectifici cum e mai bine și cu un Onofrei care închide ochii, treaba s-a făcut! Nu mai rămîne de plată decît o bagatelă și să trăiască cinstea!...

La Focșani există o gestionară, soră geamănă întru cîmp magnetic cu Ana din Neamț. Mioara Urican este gestionară la O.C.L. «Produse industriale», complexul comercial de pe str. Karl Marx. Revizora-contabilă Elena Schwartz a intrat pe ușă, a spus bună-ziuă și a găsit în gestiune un plus de 5 600 lei. Numai că plusul, în loc să fie înregistrat în dosare, a fost înregistrat în poșete. De acord. Ceasul rău. Dacă fetele veneau la slujbă fără poșete, poate că nu se întîmpla... Moda, moda-i cu belea...

Și iață-ne ajuși la Cluj. Oraș mare, curat, frumos, gestiuni multe, revizori-contabili așîderea, cîmpuri magnetice atrăgătoare, mă rog, nu numai în rai se mușcă din fructul oprit. Și la Cluj. Ne-am

APROPRIU

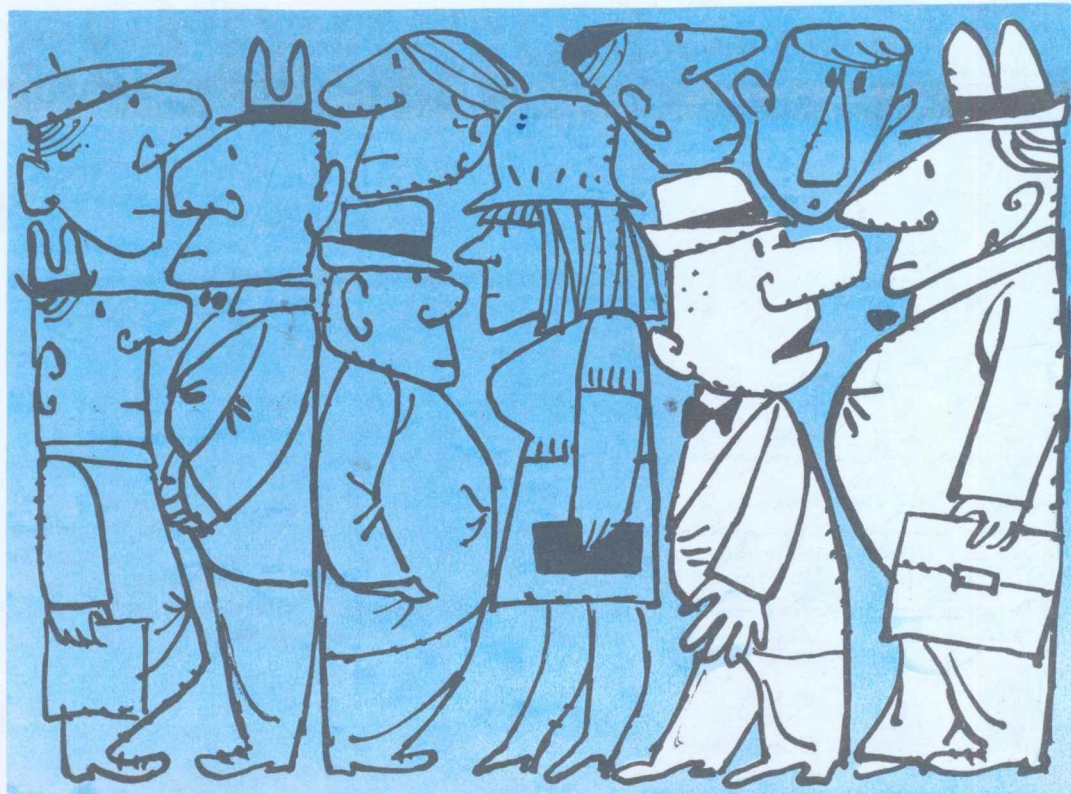
oprit la întreprinderea «Combustibilul». Lemne. Esență tare, esență moale, esență dusă de nas, revizii gen cruce albă de mesteacăn și alți diverși codri... Din păcate, aici reviziile de fond se fac adesea superficial. Și întrucît aparatul electronic de care vă vorbeam la începutul foiletonului n-a intrat încă în funcțiune, unii gestionari își conectează buzunarele la circuitele exterioare ale depozitelor... Iață-l, de pildă, pe Motintan Vasile, șeful depozitului Beclean. De ani de zile tot felul de controale contabile au trecut peste el. Și el peste ele. S-a obișnuit cu reviziile ca pisica cu smîntîna. Dumnealui e pisica. A smîntînit vreo 15 mii de lei. Sistemul e simplu. E atît de simplu încît contabilii nici nu-l mai verifică. Pe statele de salarii sînt trecute persoane fictive. Singurele nefictive sînt miile. Nici reviziile nu sînt fictive. Numai concluziile. Așa că Motintan al nostru a trecut pe statele de plată nici mai mult nici mai puțin decît 21 de indivizi.

— Nea Motintane, și dacă vine controlul?

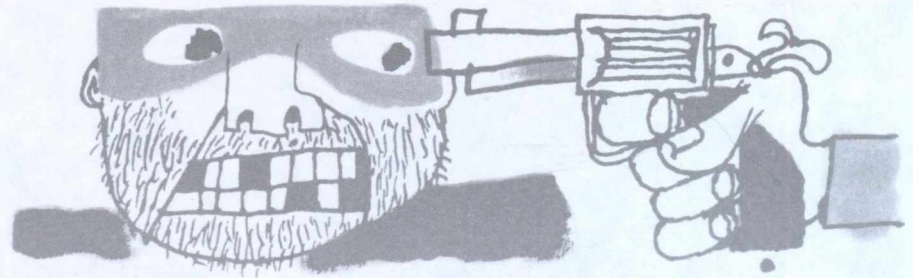
— Și ce? El vine, pleacă, eu vin, rămîn!... Cînd mi-o fi mai rău, tot de revizii d-astea să am parte!...

Simpatici sînt unii dintre revizorii noștri contabili. Suflete mari. Pîinea lui Dumnezeu. Dar parcă mă bate gîndul că ciugulesc și dumnealor din ea... Sau, dacă nu din pîinea lui Dumnezeu, poate că din pîinea lui Motintan et comp...

Eugen Taru

— Ce te-ndeși, domnule, ca specialiștii în Capitală?!

PARIA

● «Capra sare casa, iada sare masa». Și țapul sare pe amindouă.

● Țapul serios n-o face niciodată de oaie.

● Cel mai mare grad la care ajunge țapul cînd își face stagiul, este... căprar.

● Țapul nu se însoară niciodată. Toată viața rămîne țap logodit.

● Toți berbecii sînt fuduli, la plural.

● Cînd are trei iezi dintr-o dată, capra ajunge de basm.

● Cînd îi ceri un pahar cu lapte, sgîrcitul mulge țapul.

● Întîi îți ies coarnele și, pe urmă, îți crește ciocul.

● Cel mai bun loc de stat, în trăsură, e pe capră.

● Mai bine cu gîtul gol la tîrlă, decît cu gulerul scrobît la berărie.

Tudor Mușatescu

„Din ciocurile literare ale unui țap“

● Țăpoiul, are mult de furcă.

● Toate caprele cîntă din frunză.

● Ca să nu uite drumul, țapul și-l marchează cu măslina.

● Mai bine să trăiești anonim, decît să fii admirat ca «trofeu».

● Țapul deștept, nu face niciodată armata, la «vinătorii de munte».

● Mai bine să rămii becher decît să ai parte de vreo «capră rioasă».

● Cînd ajunge la oraș, țapul începe să umble în două picioare și cu coada pe spinare.

● Cel mai frumos municipiu din România, este «Poiana Țapului».

Avram Anton

Vă mărturisesc că sînt un cinofil pasionat. Mă-nînc cinematograful cu piine, mai întîi, fiindcă îmi place și, în al doilea rînd, pentru că dacă aș minca unt cu piine, care iarăși îmi place, aș contraveni tuturor legilor curei de slăbire, care mă chinuie de zece ani. Pe cînd la un film, cel puțin două ore, sînt sigur că nu îau nici un gram. În sfîrșit, ca mare amator de filme ce mă aflu, mă întrebam, în timpul sărbătorilor ce surprize ne vor mai face cinematografele în acest an. Și, fără să vreau, am făcut un bilanț al filmelor văzute anul trecut. Și am constatat că mi-au rămas în minte foarte mulți gangsteri, nenumărate bătaii, furturi, răpiri și spageri. Dintre toate, însă, cel care m-a impresionat mai mult a fost «Paria».

A fost un film în care iubitul nostru Jean Marais, vajnicul apărător al binelui, veșnicul învingător al răului, a ajuns un gangster care ataca trenuri, fura diamante, omora oameni nevinovați și, pînă la urmă, a murit cu o țigară pe buze, după ce i-a ars un zdravăn dos de palmă unei femei care-l salvase și-l iubise, după ce-l îngrijise și-l hrănise. E adevărat palma fusese «acordată» pentru salvarea ei, deși mai cunoaștem și alte metode de convingere, dar, în sfîrșit, fiecare scenarist cu metodele lui.

Ceea ce am aflat din acest film este că există pe lume gangsteri foarte cinstiți care, după ce și-au ucis prin accident soția și copilul, se pocăiesc apucîndu-se să mai omoare și pe alții, de data asta nu prin accident, ci prin pușculița mitralieră purtată permanent într-o valiză, așa cum noi în deplasare ducem în valiză trusa de bărbierit. În afara gangsterului cinstit și ajuns pe căile diavolului nu din vina lui, ci din vina nu știu cui,

am văzut în acest film plin de învățăminte, un polițist antipatic pentru că vroia să pună mîna pe bietul gangster și care polițist fuma tot timpul niște trabuce scurte, antipatice și ele.

De asemenea am aflat că nici poliștii Interpolului nu sînt mai acătării, ci, spre deosebire de sobrul și cinstitul gangster

sînt niște afemeiați și atît de afemeiați încît te și miri cînd mai au timp să alerge după bandiți și cum naiba fac ei de află din patul balerinelor toate mișcărilor bandei de gangsteri. În plus, frumosul și ușuratecul interpolist, care încerca să aibă umor, nu a reușit să ia de la amicului nostru John Steed decît umbrela, de care însă nu se folosea niciodată, după cum nu se folosea de nimic altceva.

Dar marea lovitură a acestui film, de unde trebuia să învățăm să-i plîngem pe gangsteri și să-i antipatizăm pe apărătorii legii, nu era nici banditul și nu erau nici poliștii. Marea găselniță era copilul. A fost o idee grozavă programarea acestui film în trei cinematografe chiar la începutul anului școlar. Astfel, școlarii noștri, vizionînd acest film, au avut

posibilitatea să pornească în noul an de învățătură înarmați cu noi cunoștințe despre viață, urmînd poate exemplul micului erou, care avea și curaj și fler, era deștept și mirosea de la o poștă care-i bandit cinstit și care-i bandit rău.

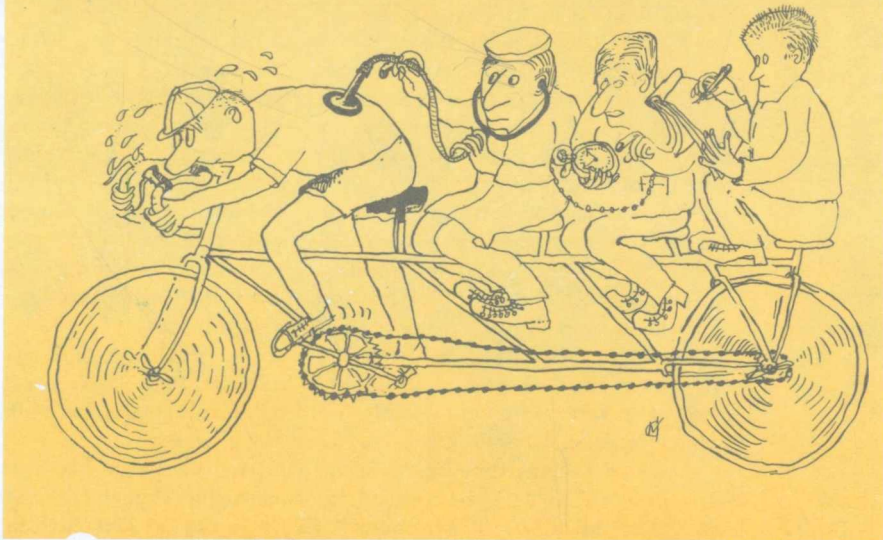
Mi-a lăsat o puternică și de neuitat impresie scena în care puștiul, dîndu-și seama că tipul este un bandit urmărit de poliție, îl sfătuiește să șteargă urmele roților mașinii aruncată în apă și a cîștigat toată simpatia noastră și a micilor elevi spectatori zîmbetul pe care-l arbora perspicacele copil atunci cînd sirenele mașinilor poliției se îndepărtau de locul întîlnirii.

Apoi, toți copiii care fac sport, ciclism sau motociclism au aflat că sportul nu se face în mod nejustificat, ci l-au admirat pe tînărul în devenire mare pișicher, care, cu motoretă lui rapidă, făcea pe curierul în serviciul gangsterilor, reușind să-i traducă, spre bucuria noastră, pe antipatici poliștii ce n-aveau altă treabă decît să urmărească pe bieții gangsteri care mîncă și ei, săracii, o piine.

Iată de ce cred că în cele trei săli unde fusese programat filmul acesta a făcut o puternică educație de masă, care putea să aibă drept rezultat, în cel mai bun caz, reînvierea jocului «de-a hoții și vardiștii», în care toți copiii posesori de biciclete și motorete vor fi interpretați rolul «fenomenului» din film, în timp ce, probabil pentru rolul «vardiștilor» nu prea or fi fost amatori. Și acestea ar fi încă cele mai nevinovate efecte.

E adevărat, pînă la urmă, «cinstitul» gangster moare sub privirile îndurerate ale poliștilor și ale tuturor celor de față, și frumosul Jean Marais (care, fie vorba între noi, arăta

(URMARE ÎN PAG. 10)

— O fi el corigent dar are idei originale!

MICROSIOANE SATIRICE

de Vasile Băran

CÎND NU MAI SÎNT COPII

Stăteam la un ghișeu și-l ascultam, uluit, pe funcționarul din fața mea tot spunînd unuia și altuia: «du-te, vino, adă, vino, vino, adă, du-te, vino» și mi-am adus aminte de vremea cînd eram copil și adunam cuvinte ca pe mere, ca pe nuci și mă tăvăleam cu ele prin iarbă și rideam. Nu puteam atunci, firește, să-mi dau seama că mult mai tîrziu, om în toată firea, cu casă și copii, cînd numai de joacă și glumă nu-mi ardea, aveam să mă izbesc de niște cuvinte pe care — O, copilărie! — cu cită voluptate le-aș fi pus în praștie și aș fi aruncat cu ele după ciori!

ÎNȚELEGERE

— Mi-ai spus că mă iubești numai pe mine! îi viri ea sub nas o scrisoare și el se dădu trei pași înapoi. Nu-i venea să creadă: cum dracu a dat de scrisoarea asta, de unde a răsă-

rit scrisoarea asta în mîna ei?

— Nu te înțeleg! vru el să pună capăt discuției, dar ea deschise plicul:

— Vrei să spui că nu-ăsta scrisul tău?

— Nu, nu-i al meu! se hotărî el să nege pîn' la capăt, înfruntînd-o cu o privire de martir.

Dar ea nu se arătă de loc impresionată, ba, dimpotrivă, se îndîrji și mai mult, vru chiar să-i scoată ochii cu unghiile și atunci el îi spuse adevărul:

— Nu i-am scris eu. Eu te iubesc pe tine.

Femeia țipă. Încăpățînarea asta n-o mai putea suporta și deschise ușa să aducă martori. Dar el o opri și, cu ultimele puteri, încercă să-i explice lucrurile din punct de vedere filozofic:

— Uite ce se întîmplă: în mine sîntem doi. El, celălalt, a scris-o și nu eu. Eu i-am spus că te iubesc pe tine, dar el, celălalt, s-a apucat să-i scrie ei. Mereu am discuții cu el pe

această temă. E un fel de luptă a contrariilor în care... Tot scopul meu e să-l înving... Altfel... Mă înțelegi?

Ea îl înțelese și își scoase din geantă o sticlută cu vitriol.

— Să vină celălalt! îi spuse la fel de hotărîtă. Te scap eu de el numai decît!

CAFENEA

— Pe unde ai mai fost?

— Pe glob.

— Și ce mai e cu globul?

— Se învîrtește.

— Alte noutăți?

— Am văzut o țară în care absolut toți locuitorii învață să vorbească limba somaleză.

— Formidabil! Ce țară-i asta?

— Somalia!

— Ai un chibrit?

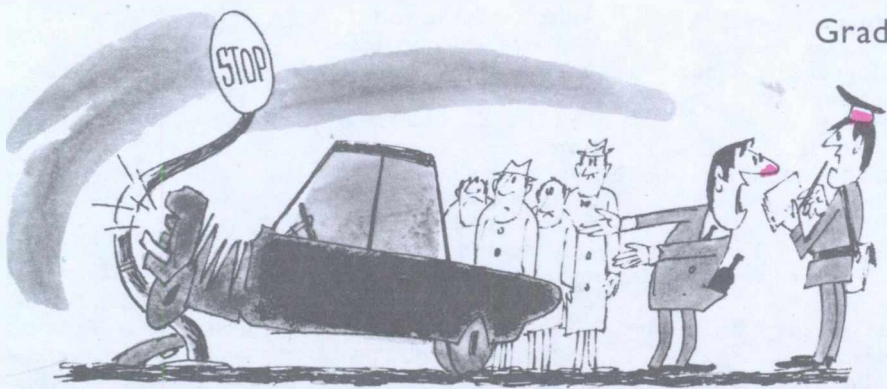
— Am. Poftim.

— Nu, mersi, nu-mi trebuie. Voiam să știu numai așa dacă ai un chibrit.

— Am.

— Mersi. Atunci pe mîine.

— Pe mîine.

Grad

— Adică cum, lovarăse militan, mă sancționezi fiindcă am «oprit» la Stop?

Leul

În jungla libertății, printre fiare,
Cintate de R. Kipling cu avînt,
Acolo unde leul e ne-nfrînt
Și n-a visat să stea legat în fiare;

Acolo unde bot și dinți și ghiare
Sînt bunul cel mai scump de pe pămînt,
M-au prins viclenii! Și la circ eu sînt
Un număr de succes, cu căutare.

Pe oasele ilustrului străbun
Jurat-am, fără milă, să-mi răzbun
Șederea între gratii de-nchisoare.

Dar nu-mi permite-al meu destin cumplit:
De-un an de zile m-am îndrăgostit
De-o fată blondă, tinăra-mi dresoare!

Al. Bilciurescu

Colaborare

Cînd gîndul vagamente aburit
Se pierde-n ceața de filozofie
Ce-ascunde sensul clar din poezie,
Poetul să se culce liniștit!

Căznindu-și crunt substanța cenușie
El singur, cititorul, e merit
Să dea un tîlc cuvîntului citit.
Nu datorează sens cel care scrie!

Și astfel orice cititor așează
Pe soarele obscurului o rază
Spre luminarea sensului major.

Îmi declanșează doar un fapt regretul
Că încasează exclusiv poetul,
Nu cititorul, dreptul de-autor.

C. Ottescu

Scrisorile lui Urzicel

Nene directore al Întreprinderii de Transporturi — Craiova,

Am venit ieri la matale la serviciu, dar am nimerit la portar, care nu m-a lăsat înăuntru fără buletin de identitate ce se dă abia la 14 ani, ca lui văru-meu, să-l poarte în sertarul cu acte de acasă, ca să nu-l piardă din cauza vreunui hoț de buzunare. Bau-bau-ul cu șapcă de la poartă mi-a spus să aștept pînă capăt și eu, ceea ce nu se putea că afară era ger și, în plus, se răcea cafeaua cu lapte de adio ce mă aștepta acasă împreună cu o urecheală că umblu hai-hui pe străzi.

Eu venisem să facem amîndoi un schimb. Îmi dai taxiurile matale pe mașinuțele mele cu cheiță, care nu-mi mai trebuie, că am crescut, ca dovadă că acum ajung, fără taburet, la borcanul cu dulceață de pe bufet.

Să știi, nene directore, mașinuțele mele nu au șofer așa că nu fac ca nenea Marin Mitrache, șoferul matale. Dumnealui a dus o dată pe o tanti cu un televizor pînă la blocul turn de pe Calea București și, după ce a primit o bancnotă de 50 de lei, în loc să-i dea 25 de lei restul, a plecat cu toți banii și nici măcar nu i-a mulțumit pentru bacșișul pe care și l-a luat singur. Și eu care, atunci cînd tanti Mimi mi-a adus o carte cu poze.

i-am sărutat mîna, deși costa numai 2 lei și o luase în rate de la standul întreprinderii. Dacă în locul meu era Mitrache, se supăra foc ca pe călătorul dus de la Craiova în comuna Lăcrița. Pentru cursa care costa 150 de lei, omul i-a plătit 200, dar dînsul i-a cerut 300, altfel îi dă el, de-o să se întoarcă în oraș cu «Salvarea», nu cu mașina mică. N-am înțeles de ce să-i dea, că la «Salvare» cursele sînt pe gratis.

Tot nu vrei, nene directore, să facem schimb cu mașinile? Uite, îți mai dau și căluțul meu de lemn. Mie nu mai îmi trebuie, că am trotinetă pe care merg în picioare ca în autobuz. Cu căluțul faci treabă bună în timpul nopții, după ora 10, cînd taxiurile de serviciu stau între blocuri și șoferii fac nani la volan, pînă la patru dimineața. Nene directore, ai noroc că ei nu-și garează mașinile lîngă locuința matale, ca să te văd cum o să mai dormi cînd dumnealor sforăie, ca să acopere duduul motorului deschis, care le ține loc de calorifer pe benzina matale.

Hai, nu te mai gîndi atîta, nene, că se termină pagina și nu mi-ai răspuns dacă facem schimbul propus. Taxiurile matale tot n-aduc nici un venit în zilele de meci. Atunci, autobuzele sînt pline, iar Getaxurile așteaptă în fața stadionului pe șoferii din tribună, care țin mai mult cu «Universitatea» Craiova decît cu planul de încasări.

Ca să te conving definitiv să facem schimbul de mașini, află, nene, că la ale mele nu se uzează niciodată cauciucurile. Probabil de teama asta șoferii matale cînd sînt chemați telefonic din stații, refuză să se deplaseze la adresa respectivă. De aceea, pasagerii de la hotelurile «Minerva» sau «București» seamănă cu Moș Gerilă cînd își cară bagajele pînă la stația din piața Alexandru Ion Cuza, de unde pot lua un taxi, dacă există.

În încheiere, dacă vrei să afli de ce îți propun schimbul cu mașinile, uite îți spun: dacă se joacă șoferii matale cu mașinile mici, de ce să nu mă joc și eu care m-am făcut băiat mare?

«URZICEL»

În legătură cu concursul

CINE DORIȚI SĂ PLECE ÎN MEXIC?

CONCURSUL NOSTRU, CARE S-A BUCURAT DE UN DEOSEBIT INTERES ȘI DE O LARGĂ PARTICIPARE DIN PARTEA CITITORILOR, S-A ÎNCHIEIAT.

ACEST SUCCES NE-A DEMONSTRAT CĂ FOTBALUL, ASOCIAT CU UMORUL, CONSTITUIE O «COMBINAȚIE» FOARTE GUSTATĂ DE CITITORI, CEEA CE NE DETERMINĂ SĂ MAI PROGRAMĂM ȘI PE VIITOR ASEMENEA PARTIDE PE «STADIUNUL URZICII».

REVENIND LA CONCURSUL DE FAȚĂ, ANUNȚĂM CĂ ÎN NUMĂRUL VIITOR VOM PUBLICA NUMELE CELOR TREI CITITORI PREMIAȚI.

PREMIILE «SURPRIZĂ» SÎNT URMĂTOARELE:

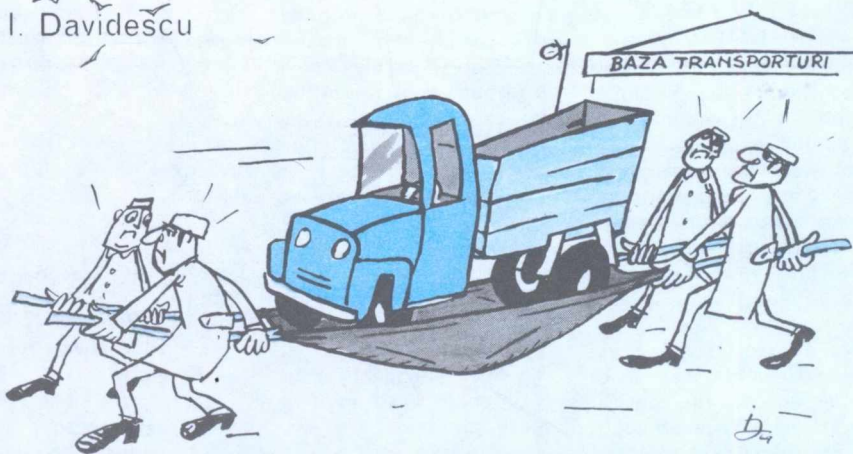
PREMIUL I — CARICATURA PREMIATULUI, (CĂLARE.)

PREMIUL II — CARICATURA PREMIATULUI, (BUST.)

PREMIUL III — CARICATURA PREMIATULUI, (CAP.)

URMĂRIȚI ÎN NUMĂRUL VIITOR REZULTATUL CONCURSULUI.

I. Davideșcu

FĂRĂ CUVINTE

mini-scene

Tocmeală

La o ședință, după pauză, cineva se ridică în sală și anunță:

— Dragi colegi, cineva și-a pierdut portofelul, care conținea cam două mii de lei. Păgubașul e dispus să-i dea găsitorului, ca recompensă, două sute.

Peste cîteva clipe, din fundul sălii se auzi o voce: — Cinci sute...

Între soți

— Eu n-aș suporta să am un harem.

— Nu te simți destul de autoritar?

— Nu de asta. Dar n-aș putea suporta să atîrne în baie două sute de perechi de ciorapi uzi!...

Cumpărături

— Dați-mi, vă rog, o cutie de sardele.

— De care doriți? Românești, bulgărești, italienești, franțuzești?...

— N-are importanță. Nu vreau să conversez cu ele!...

Insomnie

Cineva se plînge că suferă cumplit de insomnie.

— Ba, eu, din contră, — se laudă un altul, — cum pun capul pe pernă adorm îndată.

— Cum faci asta? — Simplu. Îmi imaginez că e timpul să mă trezesc!...

Proiect

Musafirul, amabil, o în-

treabă pe fetița gazdei:

— la spune-mi, ce vrei să faci, cînd vei fi mare?...

Uite, să zicem, cînd vei fi ca mămica, ce vei face?

— Voi ține regim!...

Recompensă

— Am să-ți dau zece lei pentru fiecare notă de zece pe care o aduci de la școală! — promite tatăl.

Peste o lună fu obligat să achite două sute de lei.

— Mă, spune sincer, tu te-ai asociat cu profesorul?!...

Invitație

Tînăra domnișoară este invitată de un băiat la vals.

— Bine, — consimte ea, — dar încet, fiindcă sînt în doliu!...

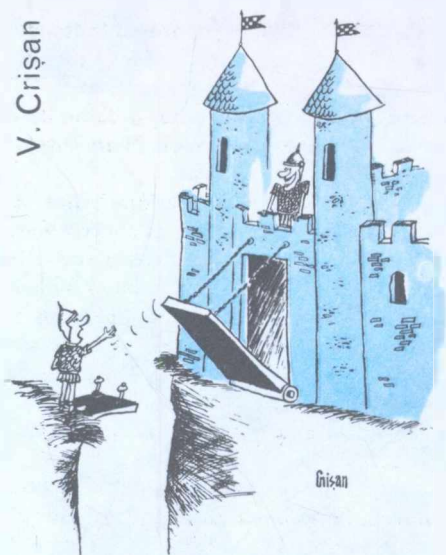
Corrida

Vaca, privindu-l pe taurul din arenă:

— Ei, poftim, intelectual! Lucrează numai cu capul!

PETRE BOKOR

V. Crișan

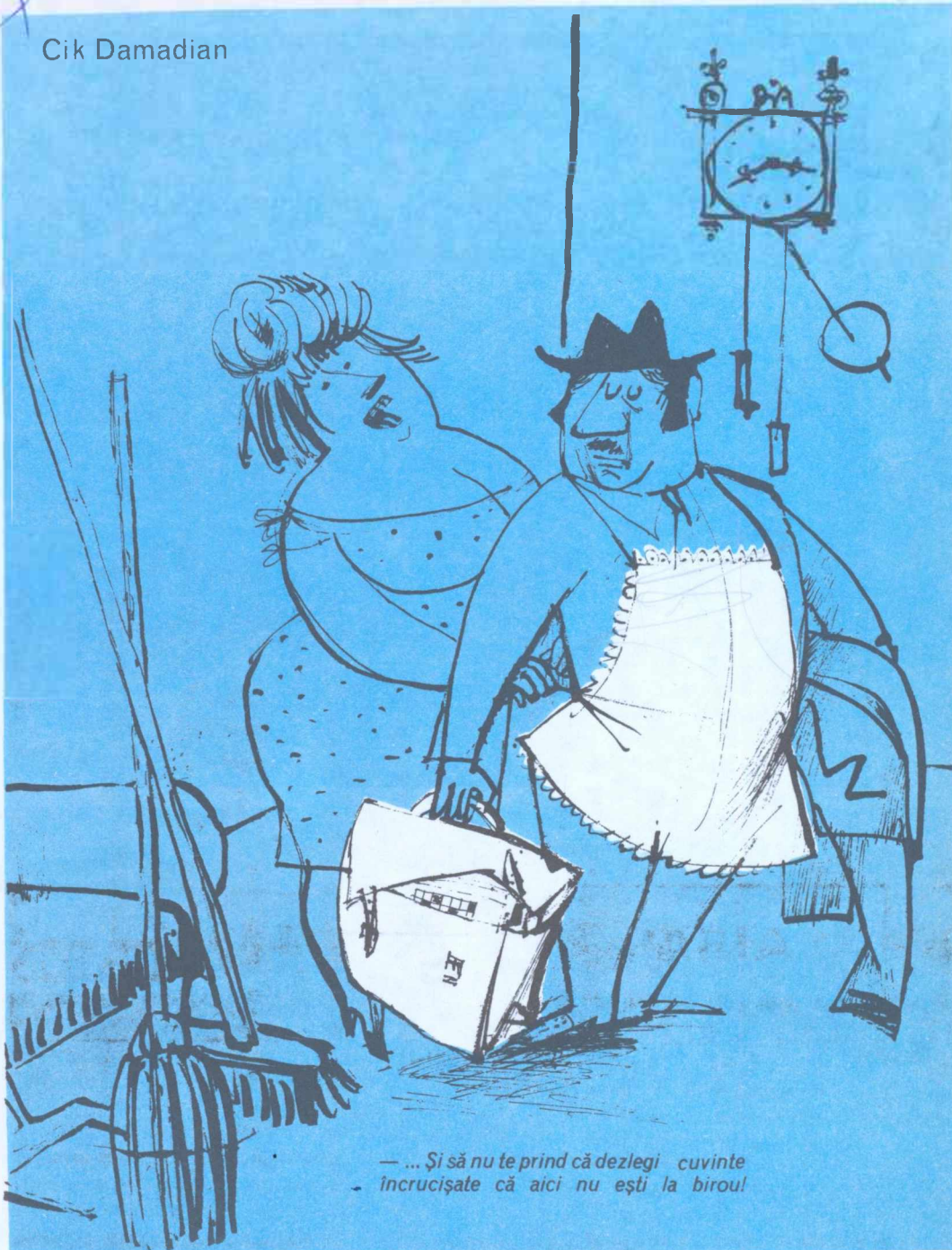

— Hei, de ce închideți poarta?
— Las'că știu eu: tu ești ăla de la administrație cu plața întreținerii...

N. Corneliu

Cik Damadian

MĂSURI EFICIENTE, SAU EFICIENȚA MĂSURILOR

Întreprinderea de aprovizionare a C.A.P.-urilor din județul Olt, cu sediul în Slatina, are planificată desfacerea unei anumite cantități de materiale în funcție de cerințele cooperativelor din județ.

E simplu de tot: fiind la fața locului, cunoști mai îndeaproape nevoile fiecăruia și te adresezi forului tutelar. Direcția generală de aprovizionare tehnico-materială din Capitală, solicitându-i cutare și cutare marfă în cantitatea cutare.

Direcția generală, însă, nu vede lucrurile chiar atât de simplu, ea e pusă oarecum pe complicații și atunci îi trimite marfă, pentru mai multă siguranță, într-o can-

titate mai mare, conducindu-se după principiul: decit să-i lipsească, mai bine să-i prisosească.

«Prisosul» ăsta, însă, a creat de la început dureri de cap celor de la Întreprinderea de aprovizionare a C.A.P.-urilor din județul Olt, pentru că s-au trezit la un moment dat cu un stoc de materiale fără a avea desfacerea asigurată în valoare de 3 035 000 de lei. Alarmați, au anunțat forul tutelar, care a trimis de urgență un delegat la fața locului.

Delegatul s-a prezentat, a constatat și... a plecat. Se vede treaba că de aici s-a născut proverbul: «Apa trece pietrele rămân», pen-

tru că, după plecarea delegatului, pe cei din județul Olt i-au trecut... toate apele când au constatat că stocul, în loc să scadă, a crescut precum aluatul când îl pui la dospit. Din trei milioane, în trei luni s-a ajuns la trei milioane și jumătate.

Un nou apel la forul tutelar și un gou... delegat. Ajutor sigur și... dezinteresat. Noul delegat, om hotărât și cu experiență, a analizat în profunzime situația și a stabilit un plan general de măsuri care, spunea el, va duce la diminuarea stocului. Să tot fi trecut încă 3—4 luni și... miracol. Stocul n-a mai crescut cu o jumătate de milion. A cres-

cut cu un milion întreg, pentru că omul nu umbla cu jumătăți de măsură.

Acum cei de la Întreprinderea de aprovizionare a C.A.P.-urilor din județul Olt nu se mai plîng de stocuri în valoare de 3 035 000 lei. Au evoluat: au acum o preocupare în valoare de aproape patru milioane și jumătate de lei. Nici durerile de cap nu-și mai au vreo explicație pentru că nimeni nu mai știe unde-i e... capul de atitea «indrumări». Un lucru îi neliniștește pe toți: ce se va întâmpla după ce va sosi un nou delegat de la centru care... va cerceta, va analiza și va dispune noi măsuri... eficiente?

I.T.

SE CAUTĂ O MÎNĂ DE FIER

de Mihail Joldea

«Ședința va avea loc la ora 9 foarte precis. Locatarii sînt invitați să ia parte. Prezența obligatorie. Cine nu vine e dat lipsă!»

Anunțul era lipit pe ușa de la intrarea din față a blocului. Pe la orele 10 foarte precis, locatarii începură a se ivi cîte unul, cîte doi.

Unul slab ca un țințar țiuia pe la colțuri spumegînd.

— Ne trebuie o mîină de fier! Un președinte care să nu admită nici o abatere. Fiindcă acolo unde lipsește, hai să zicem, mîina, n-are rost!

După această frază care nu prevestea nimic bun, țințarul își aprinse o țigară «Mărășești», începînd să tusească îngrozitor.

— Da, da! Altfel ce ne vom face numai cu femeia de serviciu? replică o femeie mică și grasă, toată numai păr și bigudiuri.

— Eventual, la nevoie, numim și un secretar. Președintele nu poate administra blocul fără secretar! bubui vocea unui alt locatar.

— Și ușa de la intrare toată ziua se deschide și se închide. Este un vacarm de nedescris. Să se deschidă dacă nu se poate altfel, dar să se facă ceva! ciripi o domnișoară în capot cu ochii ciripiți de somn.

— Pe președinte trebuie să-l doară interesele noastre! țiuia mai departe țințarul.

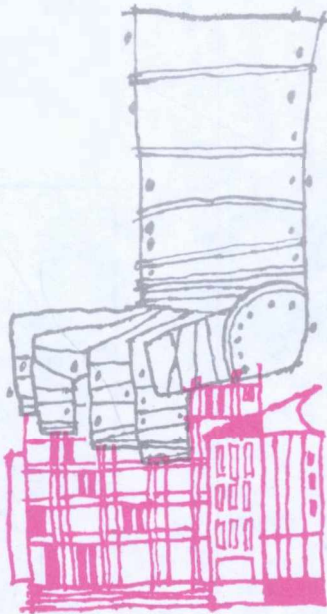
— La blocul de vizavi, președinte este un militar pensionar. Și lucrurile merg strună interveni doamna confectionată din bigudiuri. Este un bărbat voinic și înalt! oftă ea, uitîndu-se la negul din virful nasului ale cărui fire de păr se mișcau ca niște lipitori în borcanele vechilor frizerii. Noi de ce să n-avem un militar ieșit la pensie? adăugă ea scurturendu-se ca de un fior.

— Cînd se defectează caloriferul, n-avem un președinte pe care să-l anunțăm. E scandalos! strigă cuprins de mînie un bărbat în pijama cu un trenchi aruncat peste umeri.

— Ne trebuie o mîină forte, d-aia zic! Care să n-aibă nici mamă, nici tată! Să taie în carne vie! se oțărî scrișnind din dinți țințarul, fără să-i pese de

oftatul unei tinere din apropiere, gata să leșine la cuvintele «carne vie».

În sfîrșit, la orele 11 foarte precis, ședința începu. Vechiul comitet format dintr-o singură persoană (ceilalți membri se mutaseră de mult) citi darea de seamă. Se află cu surprindere și cu o legitimă bucurie că se cum-păraseră trei mături și un furtun, fapt destul de îmbucurător, dacă ne gîndim bine! Apoi se dădu citire

lipsurilor. Becul de pe sală s-a ars și s-au furat două sonerii de la locatari, hoții rămînînd necunoscuți. Oamenii își plesneau palmele desnădăjduiți.

— Miine ne poate fura totul din apartament! gemu o femeie de vreo 50 de chintale. Cine ne apără?

— Nici măcar n-avem telefon să chemăm pompierii! suspină o tinăre pe care o vedeau toți locatarii cu un sublocotenent de pompieri, urcînd grăbită spre garsoniera ei. Apoi s-a trecut la propunerii. Fiecare făcea propunerea celui de lîngă el. Țințarul, care pînă atunci spumegase de furie cerînd un președinte cu o mîină de fier, se ascunse sub scară bizînd asurzitor. Privirile unicului membru din comitetul inexistent scor-moneau în masa de locatari căutînd un președinte.

— N-ar vrea tovarășul Popescu să... începu reprezentantul.

Țințarul sări ca ars:

— Eu nu pot, tovarăși! Eu am munci grele! oftă el subțire dispărînd cu totul sub scară.

— Poate că tovarășul Ionescu...

— Eu aș primi cu dragă inimă, dar trebuie să nască nevasta, așa că...

— Atunci tovarășul Dumitrescu. E un tovarăș care...

Și pînă să completeze reprezentantul vechiului comitet calitățile tovarășului Dumitrescu, acesta scutură de șase ori din cap în sens negativ, ieșind mai în afară spre a se apăra.

— Eu, tovarăși, vă mulțumesc pentru încrederea d-voastră! Este just să ne gîndim cu toții la un președinte, dar timpul meu în care mai mult sînt decît nu sînt, adică vreau să spun că, din punct de vedere practic, munca mea se împarte și cînd zic se împarte înțeleg diferite obligații și munci ce-mi revin pe parcursul celor douăzeci de ani de muncă. Eu aș propune ca vechiul comitet care, deși s-a mutat, totuși locuiește aici prin tovarășul reprezentant unic, să primească sarcina de a fi președintele nostru! Fiindcă noi îl cunoaștem, tovarăși! E un tovarăș muncitor, cinstit... (Ultima oară erau gata să se încaiere pentru doi lei mai mult puși pentru femeia de serviciu)... Și dă-i cu agheazmătarul și cădelnițează-l! Și mai dă-i cu tămîie, și iar un doamne miluiește!

Reprezentantul se roși la față de furie, pe care o ascunse sub un zîmbet făcut cu gura pungă, apoi refuză mulțumind pentru propunerea făcută: nu poate primi deoarece se mută în două zile. A găsit un schimb, așa că...

Aflînd tragica veste, locatarii se priviră muți de durere. Fiecare își dădea seama cu o nobilă modestie că nu poate fi la înălțimea muncii unui președinte de bloc. Unul suferea de cord, altul îngrijea o mamă paralică, un altul avea o tensiune oscilantă... (gurile rele spuneau că oscila între bufetul de stat de vizavi și celălalt!) Altul avea grijă de trei frați minori însurați de trei ani pe la casele lor.

ARS POETICA

Pe marginea aceleiași poezii, plimbată prin mai multe redacții, un poet, (deși «poet» e o vorbă cam mare), primi răspunsurile următoare, insumînd tot atîtea reacții:

«Idea este răsufletă».
«Nu-i altceva decît o proză rimată».
«Ne pare rău, dar nu țipărim parodii».
«Încercați la publicațiile pentru copii».
«Regretăm, dar copiii trebuie educați».
«De data asta, nu. Mai încercați».
«Sufiul poetic este absent».
«Poezia dv. e privată de talent».
«Mi-a plăcut». Semnat Nae Grămadă.
P.S. — «Redacția s-a mutat pe altă stradă»
«Nu putem, din lipsă de spații».
«Dacă vă publicăm, ne gonim abonații».
«La noi, nu; poate în altă parte».
Și așa mai departe.

După ce și ultimul răspuns fu parcurs, poetul voi să dea curs unui gest cît se poate de normal: Să arunce poezia la canal. Și asta, cîtuși de puțin regretînd. Dar îl opri un gînd.

Și, mai încercă pentru ultima oară.
.....
Cîtînd răspunsul, de bucurie mai că-i veni să moară:
«Vă rugăm, treceți pe la casierie; sinteți pe ștat, cu-n text de muzică ușoară!»

GIUSEPPE NAVARRA

Pînă la urmă fu numit în aplauzele generale și generoase un locatar care nu era prezent, dar pe care îl cunoșteau toți ca pe un tovarăș... și trage-i la tămîieli!

Deodată căzu trăsnetul. Unul propuse să se plătească o leafă președintelui ca lucrurile să meargă bine. Să fie stimulat, măi tovarăși! Urletul mării iarna la Mamaia este un moft pe lîngă uraganul de voci ridicat de această ofertă.

— Tovarășul ales nici nu-i prezent, tovarăși! Nu putem obliga un om să accepte o funcție fără să fie întreat! zumzai țințarul ieșind din ascunzătoare. Credeți că eu nu pot munci? Ohoho!

— De ce n-ai primit pînă acuma? îl repezi un bas profund scoțînd burta în afară ostentativ. Ce dacă sufăr de inimă? E blocul nostru, fraților! Colțșorul nostru pe care trebuie să-l iubim și să-l îngrijim că d-aia e a nostru...

— Ziceai că suteri de

inimă! sfîrși nemilos țințarul.

— Și ce dacă sufăr? Sufăr de inima dumitale? Sufăr de inima mea! Îmi iau angajament, tovarăși, că voi face această muncă ingrată cu tot sufletul pentru binele colocatarilor...

Își duse batista la ochi suspinînd: «Că-i bunul nostru, tovarăși!»

— Mă rog! Dacă locatarii m-au ales pe mine, voi primi! mîrîi și reprezentantul vechiului comitet. Nu sînt sigur că mă mut, așa că...

— Ce vorbești, nene!

— De ce n-am alege pe pensionarul militar de la blocul vecin? suspină răbi-gudiurile cu Aglaia în ele.

Vociferări, priviri crucișe, mîrîieli, apoi ședința se amîină pentru duminică viitoare.

Cine naiba a fost ăla cu propunerea ca președintele să fie plătit? Probabil vreunul strecurat din afară ca să arunce dihonnia între oameni sau chiar omul pensionarului de la blocul vecin. Mai știi?!

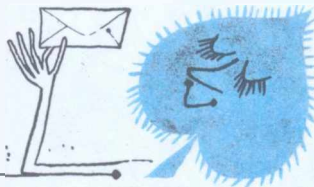

Beneficiarii apartamentelor, proprietate personală nu au posibilitatea să și le vadă în momentul recepției lor.

— Ei, și acum că ați văzut apartamentele, semnați repede de recepție, ca să nu vă plîngeți că le-ați primit cu întârziere.

URZICO DE DEPARTE-ȚI SCRIU

DRAGĂ URZICO,

În ultimii doi ani, de pe la C.A.P.-urile din județele Teleorman și Olt au dispărut vreo douăzeci de cai, sustrași fiind din inventarul viu al respectivelor cooperative de către specialistul în materie Dumitru Silică secondat de Ioniță Gheorghe și Ioniță Spiridon. Nu se știe exact ce tehnică foloseau susnumiții de ieșeau caii din grajd fără să facă pic de zgomot, dar în schimb se știe că, îndată ce intrau caii pe mîna «gangsterilor», aceștia îi duceau de căpăstru prin diverse târguri, unde îi vindeau fără tocmeală.

Iată însă că într-o seară lucrurile s-au complicat: ultimul animal furat era zice-se un «cal bălan cu șaua verde», care, făcîndu-se remarcat, cîneva a anunțat telefonic miliția. A urmat un «galop» ca la operetă și un final ca la tribunal...

Ioan N.,
Alexandria — jud. Teleorman

URZICO,

În Piatra Neamț se află o cochetă confetărie denumită «Tărăncuța». Responsabilul acestei unități este Ion Cozma, care, ori de cîte ori avea

diverse treburi, îl lăsa în locul lui pe taică-său, Nicolae Cozma, convins că om mai sigur nici că se poate. Și luînd în primire magazinul în repetate rînduri (pentru o oră sau două), Cozma tatăl în loc să vadă de bunul mers al treburilor (că doar erau ale feciorului său), se punea pe băutura, consumînd cît poștea din diverse licori aflate în sticlele de pe teighea și din rafturi. În felul acesta, treptat, el a produs o pagubă considerabilă că, deh, îi plăceau băuturile speciale din butelii cu etichete frumos colorate

Cu alte cuvinte, Cozma tatăl nu se poate spune că și-a băut mințile ca oricare altul. Și-a băut... fiul! La pahar înalt, cu cuburi de gheață

și cu pai! Că vorba lui dom' Cozma senior «nihil șine... «Campari!»

Fane Săndulescu, Piatra Neamț

URZICUȚO,

Blocurile aflate în cartierul «Brazda lui Novac» din Craiova sînt racordate la Centrala termică nr. 4, care însă, de la o vreme, expediază pe conducte, în loc de căldură, un fel de răcori că ai impresia mai curînd că te afli lîngă un frigider decît lîngă un calorifer. Explicația este cît se poate de simplă: cazanele executate de uzinele «Vulcan» din Capitală nu au fost realizate conform proiectului și nici remediile făcute ulterior de aceeași întreprindere nu s-au bucurat de o atentă intervenție tehnică.

Ca atare, în blocurile cu pricina, gerul se simte ca la el acasă, iar cei care locuiesc aici aproape că nici nu se mai simt...

Ar trebui, în fața unei asemenea situații, «Vulcan» să nu mai stea inactiv că, uite, locatarii au și... erupt!

Georgescu C-tin, Craiova

Rubrică realizată de
DAN MANOLESCU

PARIA

(URMARE DIN PAG. 4)

în acest film în așa fel încît mai curînd am înțeles-o pe duduia care-l ducea de nas decît pe cealaltă care-l iubea foc) este scos din film pe targă.

Am citit anul trecut în ziare despre activitatea unor tineri care, folosindu-se de chei false, au furat automobile. Și mi-am amintit că, în urmă cu doi ani, am văzut «Samuraiul», în care splendidul Alain Delon asta făcea: fura mașini, folosindu-se de chei potrivite. Moare și el în final...

Asta-i însă hiba: «eroii» mor, dar efectele rămîn.

De aceea mă gîndeam că poate în anul care a început o să vedem mai puține scheme de spargerii, o să fim mai rar îndemnați să ne îndrăgostim de niște bieți răufăcători nevinovați și o să lăcrimăm mai puțin pentru niște sărmani gangsteri care mor la «datorie».

Pînă una alta, imediat după ce am văzut filmul, am intrat la vecinul meu care are trei băieți. Unul are motoretă și doi au biciclete. L-am sfătuit să le vîndă. «De ce?» s-a mișcat el.

L-am trimis la «Paria» și le-a vîndut.

Cronos
Toți copiii și-i mincase
Din motive serioase:
Se temuse să nu-i ceară
Pensie alimentară.

Esculap
Pe ceilalți zei trata cu zel
Și le da hapuri sau unsori,
Iar toți se credeau în el,
Știindu-se nemuritori.

Haos
Săturat de reședința
Ce i s-a fixat pe munte,
Își mai mută locuința
Și la muritori sub frunte.

Hidra cu 100 de capete
La o migrenă-ngrozitoare,
Cum nu știa ce cap o doare,
Ea înghiți, ca pe bomboane,
O sută de piramidoane.

Iason
Cînd s-a îmbarcat pe mare,
Peleas, de la balcon,
I-aminti cu voce tare:
— Adu lină, nu relon!

Io
Pe Zeus, foarte supărată,
Ea l-a chemat în judecată,
Avînd motiv solid, nu joacă:
În public o făcuse vacă.

Pegas
Cică-l încălecă poezii,
Să cînte bucuria vieții
În versuri de înalt nivel,
Dar unii-n schimb sar peste el.

Sirena
Vilind pe mare ore-n trenă,
Un biet pescar prinse-o sirena
Și se-ntrebă cu apatie:
— Mi-o fac nevastă sau plachie?

Zeus
Pe munte, capra Amaltea
L-a alăptat, iar după-aceea
În mustării văzînd pastramă,
Îi zise: — Sărut mîna, mamă!

DESENAȚI CU NOI

DRAGI CITITORI,
LANSÎND INVITAȚIA DE MAI SUS, REVISTA NOASTRĂ
PUNE LA DISPOZIȚIA DUMNEAVOASTRĂ O RUBRICĂ
PERMANENTĂ ÎN CARE VEȚI AVEA PRILEJUL SĂ VĂ DE-
MONSTRAȚI FANTEZIA ȘI UMORUL.

OBLIGAȚIA PARTICIPANȚILOR CONSTĂ ÎN COMPLE-
TAREA DESENULUI PE CARE ÎL PUBLICĂM. CEI CARE VOR
GĂSI CELE MAI BUNE IDEI, PARTICIPĂ LA UN CONCURS
DE SELECTIE, IAR CARICATURILE SITUATE PE PRIMELE
LOCURI VOR FI PUBLICATE ÎN REVISTĂ ȘI RETRIBUITE
CONFORM TARIFULUI.

ATRAGEM ATENȚIA PARTICIPANȚILOR CĂ ACESTE CA-
RICATURI NU TREBUIE SĂ AIBĂ TEXT, ELE ÎNCADRÎN-
DU-SE ÎN GENUL DE CARICATURI «FĂRĂ CUVINTE».

DESENELE, COMPLETATE ÎN TUȘ, TREBUIE TRIMISE
REDACȚIEI ÎN TERMEN DE MAXIMUM 10 ZILE (DATA POȘ-
TEI) DE LA APARIȚIA REVISTEI, PURTÎND PE PLEC MENȚI-
UNEA: PENTRU RUBRICA «DESENAȚI CU NOI» —
AȘTEPTĂM COLABORAREA DUMNEAVOASTRĂ.

DICTIONAR MITO(I)LOGIC

de V. D. Popa

Acteon
Cînd Artemis pe imberb
A dorit să-l facă cerb,
Toate nimfele strigară:
— Dragă, fă-l vulpe polară!

Achile
Greu rănit, și-a spus, probabil:
— Dacă te știi, băiete,
Cu călcîiul vulnerabil,
Trebuia să lupți în ghețe!

Bachus
Îl știa întreg Olimpul
Că, umblînd pe drumuri criță,
El se lăuda tot timpul:
— Sînt unicul zeu de viță!

Centaur
Este cal, este și om,
Din voința unui zeu.
Și așa, pe hipodrom,
E și cai, e și jocheu.

Ciclop
A rămas o dată el
Cu o jună singurel.
Totuși n-a putut să stea
Între patru ochi cu ea.

FĂRĂ ERORI

În numărul 20 din 1969
«Urzica» a criticat inge-
niozitatea unor salariați ai
D.T.A. Iași, Autobaza nr. 2
care, săvîrșind erori de
calcul, încasau în contul
întreprinderii sume mari
de bani pentru servicii ne-
efectuate.

Dintr-o simplă trăsătu-
ră de condei, tariful de
taxare pe oră era înlocuit
cu tariful de taxare pe km.
Și o avalanșă de zeci de
mii de lei se rostogolea în
bugetul autobazei. Altă

trăsătură de condei, altă
eroare de calcul, și altă
întreprindere plătea mii
de lei autobazei.

La sesizarea «Urzicii»,
Ministerul Transporturi-
lor ne răspunde că a pus
ordine în activitatea D.T.A
Iași. Sumele încasate ilegal
au fost restituite iar vîno-
vații înlăturați din serviciu

Mai grav este faptul că
și controlul de exploatare
și preventiv — prin ab-
sența lui totală — pusese
umărul la săvîrșirea abu-
zurilor.

Erau și la control, pro-

tabil, niște erori.
De încadrare...

S-A REZOLVAT,
DAR MAI E LOC

Vă mai amintiți desigur
de sistemul original folosit
de conducerea cooperati-
vei de consum din comuna
Șorbiu Mari, județul Dim-
bovița, care a învinuit pe
nedrept pe un cetățean
oarecare și l-a somat să
plătească drept despăgu-
bire stricăciunile care,
chipurile, le-ar fi făcut cu
ocazia unui scandal în lo-
calul cooperativei.

Cu sprijinul «Urzicii»,
care a criticat acest sis-
tem în nr. 20 din 1969, și
cu puțină străduință, U-
niunea județeană a coope-
rativei de consum Dim-
bovița ne înștiințează că a
fost depistat adevărul
«sfarmă-cooperativă» și

obligat să refacă ce-a pus
la pămînt. A primit, deci,
ceea ce a meritat.

Mai puțin criticați au
fost cei din conducerea
cooperativei, cărora li s-a
atras doar, foarte elegant,
atenția asupra «modului
superficial în care au iden-
tificat pe cei ce au produs
scandalul».

Cam puțin pentru cîtă
străduință a depus coope-
rativa să transforme un om
corect într-un huligan.

LA DANS CU BUNA-
CUVIINȚĂ

Tinerii din sectorul 7
din Capitală au în prezent
un motiv de bucurie. Se-
riile de dans de la Casa de
cultură din sector nu le
vor mai fi tulburate de
cîțiva indivizi a căror ținu-
tă vestimentară te uluia.

Ca să nu mai vorbim de
manierele și vocabularul
acestora, care aminteau de
vremurile preistorice cînd
eram încă foarte apropiați
de mama noastră, maimu-
ța.

«Urzica» a sesizat a-
ceastă situație Comite-
tului pentru cultură și artă
al Municipiului București,
care a răspuns prompt, că
speră să fi găsit soluția de
a pune frîu unor asemenea
manifestări. Astfel, intra-
rea participanților va fi
permisă numai în ținută
de rigoare iar megafoa-
nele sălii vor anunța că în
calitate de invitate de o-
noare, decența și buna-
cuvîință pot fi oricînd in-
vitate la dans.

Așa, da. Pofțiți în ring.

TINCA SILVESTRU

**ALMANAHUL URZICA?
SE MAI GĂSEȘTE LA CHIOȘCURI,
GRĂBIȚI-VĂ!**

MINI-FABULE

DAR DE PREȚ

*Cind l-a meșterit pe om
Înnodind atom cu-atom,*

*Dumnezeu, după program,
S-a-ntrebat cu grijă, cam*

*Ce să-i dăruie anume
Ca să izbutească-n lume?*

*Și sub limbă, cit aluna,
l-a ascuns frumos... Minciuna.*

COȘMARUL UNEI VOCALE

*Bietul «i» căzu bolnav
Că, fiind mai mititel,
Cum era ceva mai grav
Toți puneau punctul pe el.*

*Stă la pat, oftînd din greu,
Și grăiește, în coșmar:
— Pentru ce nu sînt și eu
Un «I» mare, de tipar?!*

STELIAN FILIP

H. Leru

*— Arbitrul ăsta m-a scos din
sărute. Dar nu-i nimica,
televizorul e încă în garanție.*

Micro-idilă

*Acțiunea se petrece pe o
alee dintr-un parc, unde
stau alături, în două cărucioare,
un băiețel și o fetiță.*

BĂIEȚELUL: Sărut mîna, domniță!... Singurică, singurică?

FETIȚA: Uf, bărbații ăștia! Cum văd o fetiță singură în cărucior, intră în vorbă cu ea!

BĂIEȚELUL: Cucu!

FETIȚA: Ești ditamai sugarul, dar n-ai cei șapte ani de acasă.

BĂIEȚELUL: Cred și eu! Am numai 14 luni, două zile și 35 de minute.

FETIȚA: Domnule, eu vreau să fac nani în căruș. Dacă ai chef de gîngăveală în limba maternă, uite acolo o vampă cu o păpușă.

BĂIEȚELUL: Cine? Babetă aia de creșă? Are cel puțin trei ani. Dacă mă plimb cu ea, zice lumea că sînt cu bunica.

FETIȚA: Ce, ești copil?

BĂIEȚELUL: Da, și încă nou-nouț, nerodat... cu viața! Dar nu mi-ai spus cu ce ocazie ați venit acum iarna în parc.

FETIȚA: Cu tata-mare, să luăm puțin aer.

BĂIEȚELUL: Și pînă acum ați luat ceva?

FETIȚA: Desigur! Am luat un balon plin, dar s-a spart.

BĂIEȚELUL: Dacă nu vă supărați, în ce cartier locuiți cu căruciorul?

FETIȚA: Dar ce, vrei să mă conduci pînă acasă?

BĂIEȚELUL: Mi-ar face plăcere, dar nu mă pot ține încă pe picioare.

FETIȚA: Aoleu, ai bătut cam mult!

BĂIEȚELUL: Numai un biberon de trei sferturi cu lapte de regiune.

FETIȚA: Înfundat?

BĂIEȚELUL: Nu, vărșat. Că dăduse-n foc... Apropo, simbătă seara, eu cu mămică dăm un lapte dansant. Vreți să-mi faceți cîntea...

FETIȚA: Dar, domnule, nici nu te cunosc.

BĂIEȚELUL: Atunci îmi permiteți: Puiu!

FETIȚA: Și mai cum?

BĂIEȚELUL: Puiu mamei!

FETIȚA: Îmi pare bine: Cocuța!

BĂIEȚELUL: Cocuța?... Ah, ce nume!... Dar știi că ești dulce, Cocuțo?

FETIȚA: Știu! Mi s-a topit o bomboană în mînă.

BĂIEȚELUL: Formidabil! Exact ca sora mea cea mare. A cunoscut la bar pe Bombonel și a doua zi s-a topit.

FETIȚA: Dar ce tot mă măsoară din bonețică pînă-n botoșei?

BĂIEȚELUL: Domnișoara Cocuța, trebuie să recunosc că ești gigea.

FETIȚA: Vezi să nu mă deochi!

BĂIEȚELUL: Din punct de vedere sufletesc m-am făcut praf.

FETIȚA: Din cauza lapte-lui praf.

BĂIEȚELUL: Lapte praf! Cum e?

FETIȚA: Foarte simplu. După ce fierbi laptele, pui cratița să se răcească în balcon. Și cînd tanti de la etaj scutură covorul, ai lapte praf.

BĂIEȚELUL: Auzi, Cocuțo! Nu poți scăpa de bunicu-tău?... La ce oră îl culci seara?

FETIȚA: Ce să-l culc? Nu închide ochii pînă nu ascultă ultimele știri de la «Tele-nenea de noapte».

BĂIEȚELUL: Păcat! Am fi luat un cărucior cu pătrățele și ne opream la o creșă cu orchestră.

FETIȚA: Nu pot merge așa. Trebuie să-mi pun scutecele de lamé și botoșei pentru dans.

BĂIEȚELUL: Ah, dans! Abia aștept să te fac un «Ala-bala twist».

FETIȚA: Așa spui la toa-te...

BĂIEȚELUL: Îmi pare rău. N-ai să găsești un altul ca mine. La vîrsta mea nu beau, nu fumez și nu alerg după Cocuțe.

FETIȚA: Nu te-am vădit eu cu ochii mei că erai cu Fifulica la un Lacto-Bar de noapte?

BĂIEȚELUL: Pe mine? Nici nu e genul meu, că e prea cocheta. De cinci ori pe zi își schimbă scutecele. Parcă ar fi adus-o barza la magazinul «Eva copiilor».

În plus, m-a înșelat cu Gigel... Auzi, să-l prefer pe el, cu care am fost coleg de maternitate!

FETIȚA: Îl știe toată lumea ca pe un cal breaz... de lemn. De trei ori a dat examen de admitere la creșă și a picat.

BĂIEȚELUL: Cocuțo! Hai mai bine să privim cerul... Ce vrei să-ți dăruiesc? Luna? Luceafărul? Căruciorul Mare? Căruciorul Mic?...!

FETIȚA: Calea Lapte-lui!

BĂIEȚELUL: Eu mă mulțumesc cu steluțele din ochii tăi... Tu mă placi?

FETIȚA: Știu eu?... La prima impresie pari bine crescut.

BĂIEȚELUL: Chiar sînt. Din cauza asta a început să mă strîngă căruciorul.

FETIȚA: Abia acum văd că n-are suspensie bună. I s-au lăsat de tot arcurile.

BĂIEȚELUL: Cred și eu, dacă am somn greu! Dar principalul e că ne potrivim. Eu am ochi albaștri, tu fundă roșie. Tu ești fetiță, eu sînt brunet!...

Cînd ne căsătorim?...!

FETIȚA: Cînd vrei tu.

BĂIEȚELUL: Bun! Atunci nu uita: ne vedem la primărie în 1994, la ora 1 fix!

FETIȚA: Și pînă atunci, eu ce fac?

BĂIEȚELUL: Faci nani ca să crești mare!

Alex. LĂPUȘEANU

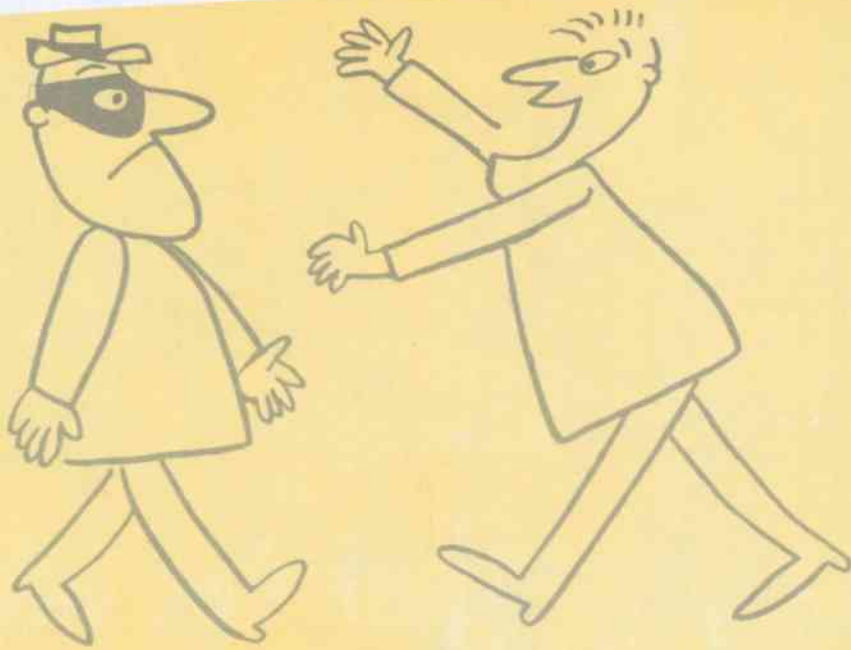
EPITAFUL FRUNZEI

*« — Ce stai, frunză prostănacă,
nu vezi că te-ai veștejit
și că gerul te-a-nnegrit,
aninată-n virf de cracă? »*

*« — În acest sezon tîrziu,
ce e drept, nimic nu-nsemn,
pomul fără mine-i lemn,
doar cu mine este viu! »*

MARIAN PETRY

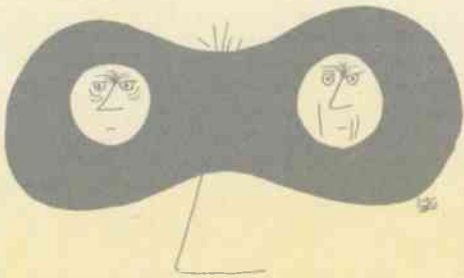

— Ooo, Gogule!... De când nu te-am mai văzut!!

UMOR

MASCAT

MG

TURISM MINIER

Ce ne facem, dragi tovarăși? Ce ne facem? Cum ne descurcăm cu stocurile supranormative? Noi nu vă putem ajuta să vă debarașiți de ele. De altfel, după cum se observă, nu vă mai puteți ajuta nici dumneavoastră, care, oricât, sînteți de specialitate, în problemă. Din nefericire problema asta se ridică la respectabila sumă de 12 milioane lei. O problemă înaltă cît Everestul.

Un Everest înălțat din stocuri supranormative.

Ce ne facem, dragi tovarăși? Ați reprofilat combinatul minier din Baia Mare? Gata cu specificul minier? V-ați transformat în alpiniști? Urcați pe munți de stocuri supranormative, pînă la cota 12 milioane? De altfel s-au descoperit pe acest nou traseu turistic și diverse tabele indicatoare: «Spre stocul de materii și materiale...5 milioane lei». «Spre stocul piese de schimb și produse finite... 6 milioane lei». «Spre diverse: oțel import nefolosit, dobînzi bancare etc., alte milioane».

Păi, ce fel de turism e ăsta, tovarăși? 12 milioane de lei? Cu banii ăștia vă înscrieți la O.N.T. și vă duce pînă în lună. Numai că excursia aceasta nu vă interesează.

Că, oricum, parcă sînteți picați de-acolo.

Acum, iată, încercăm noi să vă scoatem din Marea Liniștei...

DRAGI CITITORI,
ÎNCEPÎND CU NUMĂRUL DE FAȚĂ, REVISTA NOASTRĂ VA PUBLICA CU REGULARITATE RUBRICA «POANTE LA PĂTRAT».

O DATĂ CU ACEASTA VĂ ADUCEM LA CUNOȘTINȚĂ CĂ INSTI-
TUIM ȘI UN CONCURS DE DEZLEGĂRI, PENTRU FIECARE CAREU
ÎN PARTE, CONSTÎND ÎN SOLUȚIONAREA ȘI TRIMITEREA DEZ-
LEGĂRII FIECĂRUI CAREU ÎN TERMEN DE MAXIMUM 10 ZILE
(DATA POȘTEI), DE LA APARIȚIA REVISTEI.

SE VA ACORȚA, PRIN TRAGERE LA SORTI, UN PREMIU CON-
STÎND ÎNTR-UN ABONAMENT PE UN AN LA REVISTA NOAS-
TRĂ.

SCRISORILE VOR PURTA MENȚIUNEA «PENTRU CON-
CURSUL DE ENIGMISTICĂ».
VĂ DORIM SUCCES!

Ora plecării...

În județul Maramureș, din lipsa caielelor de potcovit, caii și bovinele de tracțiune nu pot fi folosiți.

Al. Clenciu

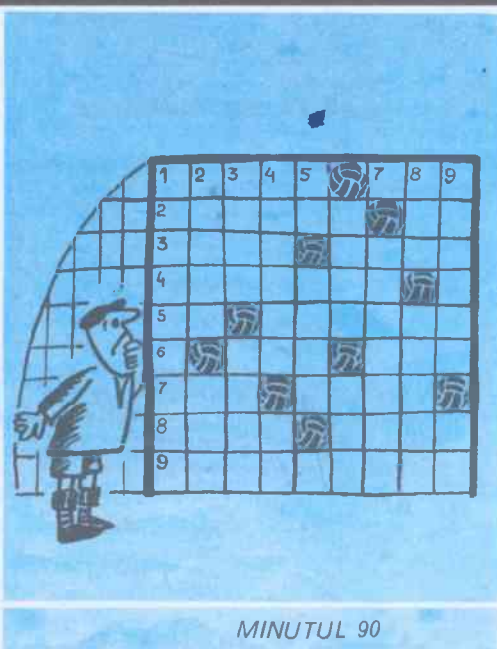
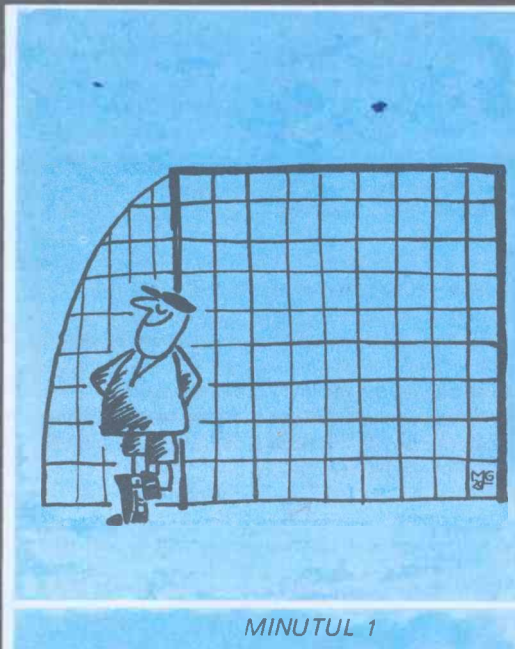
— Om serios și dai boii pe gheață?
— Păi dacă n-avem caiele pentru potcoave!

POANTE LA PATRAT

Giuseppe Navarra

Mihai Grosu

ORIZONTAL:

1) Scoasă din fire — Scurtă absență. 2) E roșie, toată ziua — Deși e hoț, și-a pierdut capul! 3) Mijloc de a scoate bani din iarbă verde (od.) — De obicei, ajunge mare la bătrînețe. 4) De vorbă cu mine însumi. 5) Ușa la stînga! — E în pom (pl.) 6) Dă din cap — Și-a vîrît dracul coada! 7) Primadona! — Lipit de perete. 8) Mijloc de inspirație, lipsit de poezie — lubit cu pasiune sălbatică. 9) Pline de judecată.

VERTICAL:

1) Îți dă un brînci bun. 2) E bine crescut — Se stinge cu apă. 3) Și cu asta, basta! — Etapele rapidului. 4) Le zici mersi după ce te-au luat la palme. — Ba e invers! 5) Atît și nici chiar atît! — Petală! 6) Buricul pămîntului. — Ce-a fost verde s-a uscat..., 7) Poamă acră. 8) Făcut de mămăligă. — Vacă post-mortem. 9) Deosebit de mobil — Ultimele, ultimele!

NOTA REDACȚIEI

Amintiți-vă aceste îndrumări:

1) Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază. 2) Pentru că nu putem răspunde, explicând motivul respingerii fiecărei epigrame, anecdote etc. în parte, acei corespondenți care nu primesc răspuns în termen de două luni pot considera lucrarea clasată, trimițând altceva. 3) «Deocamdată, nu» — se traduce prin: lucrarea prezentată a fost respinsă, dar vă așteptăm cu alta, mai bună. 4) «Lăsați orice speranță» — e un răspuns ceva mai trist, dar sincer: nu aveți talent deloc și nici nu sînt speranțe că ar putea să apară, din... senin. 5) Nu răspundem anonimelor. Fiecare corespondent are datoria să ne comunice numele și adresa exactă, chiar dacă își semnează lucrările cu pseudonim și dorește să păstreze acest pseudonim și pentru răspunsul din Poșta Redacției.

GHEORGHE JERGHIUȚĂ — Căminul studentesc nr. 1, Iași.

Cererea dv. de a vă trimite fotografia mea cu un autograf, mi-a făcut o deosebită plăcere, dar cum n-am găsit nici un fotograf în stare să mă apropie cît de cît de Brigitte Bardot, prefer să rămîn necunoscută. Cu autograful e altceva. Vi-l pot trimite oricînd dacă, bineînțeles, vă mai interesează.

ION ȘTEFAN — Urziceni

Caricatura este cu totul altceva decît ceea ce credeți dv. (în scrisoare): «Caricatura este un portret al unei figuri din regnul animal, schițată în creion sau alte culori, care se aseamănă mult cu figura ființei respective și care stîrnește umorul».

Această definiție putea fi luată drept material umoristic dacă... nu ne-ați fi trimis, spre exemplificare, și cîteva caricaturi...

ȘTEFAN DINCĂ — Brăila

«Poșta Redacției» nu oferă doar țepi, ci și trandafiri. Nu e vina noastră că florile sînt ceva mai rare, decît spini. Poeziile dv. pe tema toamnei au destule calități, dar ne-au parvenit în momentul în care pregăteam numărul de 1 ianuarie. Pe tema «Fabulei» s-a mai scris, și cam în același fel. Reveniți cu altceva.

NICOLAE CIOBA — sculptor, Arad

Mă rugați să vă pun la dispoziție textul celei mai frumoase scrisori de dragoste (atribuit în urma unui concurs unui comisar al poliției criminalistice din Toulon) la care mă refeream în schița mea «Examenele de ziua femeii». Fiind vorba de o scrisoare intimă, nu s-a dat publicității decît rezultatul concursului.

Cel puțin așa cred, deoarece mie nu mi-a parvenit decît această sumară informație.

GHEORGHE ROMETA — Loco
«Proverbele motorizate» le-ați scris probabil în mare viteză, altminteri nu ne explicăm asemenea «accidente» umoristice: «Bună ziua căciulă, că stăpînul n-are garnitură de chiulasă, altfel nu te lua pe tine» sau «Decît bolnav în pat, mai bine beat sup... patruzeci de cai putere». Nu știu cum o fi sup patruzeci de cai putere, dar sub impresia acestor cugetări nu ne simțim prea bine.

DAN MALENE — Sibiu

Desenele cu «Naufragații» nu au putut fi salvate de la pieire. Prea multe calamități grafice.

GH. SILION — Loco

Vă citez doar o cugetare. Celelalte e bine să fie... uitate.

● Celui rău, îi trebuie una... bună!

DEOCAMDATĂ, NU!

Teodor Lificiu, Lucian Marinescu, Duță Alexandru, V. Duret, Costică Haziara, Ion Putneanu, Șerban Copai, Vasile Micu, Doriu Țibu, F. Ladislau, Ion Hamza, Lia Alexandra, Eugen Iacob Fedoraciu, Lina Mihai, C. Micescu, Adrian Ilea, C.T. Pechea, Virginia Popovici, Aurel Pele, Luminița Ombră, Viorica Pavel, Theodor Doru.

«LĂSAȚI ORICE SPERANȚĂ»

Leonida Vărzaru — Ilfov, Paul Bariceroz — Loco, Ioan Hoban — Oradea, Vasile Stroia — Piatra Șoimului, Dorel Luca — Loco, Constantin Bratu — Roman, Ivan Virivix — Siliștea.

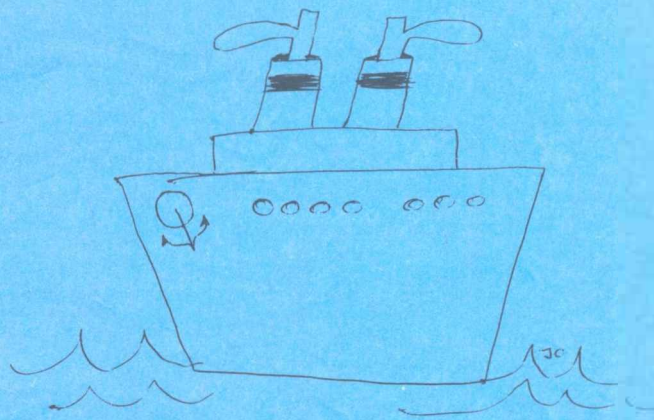
POȘTA CONCURS — 1

Vă propunem, dragi cititori, să participați la concursurile poștei noastre dotate cu publicarea celei mai bune și a celei mai slabe lucrări. Șansele sînt egale, pentru toți! Termenul de primire — o săptămînă de la publicarea temei. Nu uitați să specificați pe plic: **POȘTA CONCURS — 1** (sau 2, 3, 4, etc., cum va fi cazul mai tîrziu). Pentru azi: concurs de epigrame cu rime date: *lată rimele:*

mausoleu
singurătate
țroleu
prioritate.

Rodica Tott

Jo. Teodorescu

PREA MINUNATELE LACURI

Poate careva dintre dv., iubiți cititori, veți spune că nu are rost să vorbim acum, la jumătatea iernii, despre formarea și amenajarea unor lacuri, a căror întrebuițare sau atracție turistică e mai nimerită vara. Cum însă povestea noastră, ascultînd-o, face să înghețe apele, ne-am hotărît s-o istorisim. *lat-o:*

În cursul anilor 1964—1965, pe teritoriul actualului județ Argeș, a început amenajarea a 25 de lacuri — unul și unul cum se spune — pentru irigații. Aceste lacuri erau destinate unui număr egal de C.A.P.-uri din județul pomenit. Și au trecut anii. Au trecut patru veri și patru ierni, iar lucrările de amenajare a lacurilor ba «curgeau», ba «înghețau», dar mereu se «topeau». Cînd toamna alți cooperatori numărau bobocii, nerăbdătorii agricultori de la cele 25 de C.A.P.-uri numărau milioanele irosite din fondurile proprii. În total 15 000 000 lei.

În anul 1968, neînchipuit de atentă cu cele 25 de unități agricole, Uniunea județeană a venit în ajutorul cooperativelor și în sprijinul lacurilor, obținînd fonduri de aproape 4 000 000 lei, necesare terminării lacurilor de acumulare. Dar în zadar. În anul respectiv, nimeni și nimic nu s-a clintit. Pesemne că tovarășii care răspundeau de «munca cu lacurile» s-or fi gîndit (greșit, evident) că nu e cazul să bage banii în... apă.

În 1969, aceeași Uniune agricolă a «brăzdat» adînc și a «prășit» în documente pînă ce a obținut din nou cele patru milioane necheltuite în 1968. Cu chiu cu vai, în anul de grație 1969, s-au folosit 694 000 lei, recoltîndu-se un succes remarcabil: «finisarea» lacului de la C.A.P. Broșteni.

Fine del primo tempo. În secondo tempo, vremea care s-a tot scurs și intemperiiile care au tot apărut degradează lucrările executate pînă acum la cele 24 de lacuri deoarece acestea nu au baraje, iar malurile «pleacă» fiecare încotro apucă.

Vinovate de situația creată sînt socotite următoarele trei foruri: Direcția agricolă județeană, UJCAP Argeș și Oficiul fond funciar, gospodărirea apelor și îmbunătățiri funciare, prescurtat OFFGAIF.

Cum pînă în prezent a fost terminat un lac, oferim forurilor de mai sus o barcă. Pentru că fiind «Trei într-o barcă» este de presupus că o să ajungă, în sfîrșit, la mal.

Că pînă acum s-au tot înecat!...

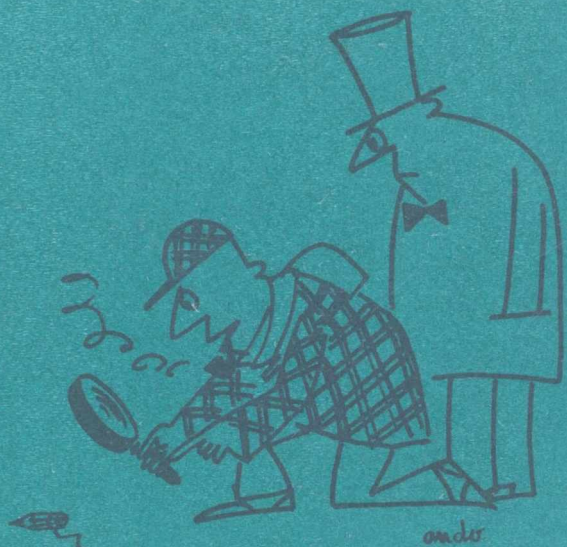
REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția: Calea Victoriei 25: Secția scrisori 14.60.34
Secretariat de redacție 14.28.15

Tiparul executat la Combinatul poligrafic „Casa Șcînteii“

44 601

«URZICA»

La unitatea de legume și fructe din bul. Ion Sulea nr. 9, condica de sugestii și reclamații nu este expusă la vedere, motiv pentru care amatorii nu pot uza de ea.

SHERLOCK HOLMES: — Watson dragă, o urmă!

CONDICA DE RECLAMAȚII A CONDICILOR DE RECLAMAȚII

Octavian Andronic

La Bufetul de pe str. Berzei nr. 83, condica este așezată strategic, într-un cui, în spatele laighelei.

SCAMATORUL: — Allez-Hop!!

Centrul de pește din Hala Traian este lipsit de condică deoarece O.C.L. Alimentara 4, de care aparține, nu a binevoit să-l înzestreze cu una.

La magazinul «Mobila» din bul. Dimitrov 95, condica nu se află în unitate, ci în biroul responsabilului care consideră că aici e mai în siguranță.

